

טיב הקהילה

דאה
כ"ז אב תשפ"ד

המנים לפי אופק דושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ	6:29
מוצ"ש	7:41
ר"ת	8:21

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א	8:39
סוק"ש ב	9:24
סוק"ש א'	9:59
סוק"ש ב'	10:29

המנים לפי ששון קיז

גילוי מס':

744

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

מעלת וחובת לימוד התורה בשבת

מה שאמרו בתנא דבי אליהו (פרק א): 'אף על פי שאדם עושה מלאכה כל ששה ימים שבת יעשה כולו תורה'.

והנה מדברינו אלו יש מקום לטעות ולומר שרק אלו שמשך כל ימות החול אין עתותיהם בידיהם לעסוק בתורה כדבעי, המה צריכים לכל הפחות לקדש את יום השבת בלימוד התורה, שהרי על כגון אלו קיננה התורה לפני הקב"ה וכמדוייק בלשונה: 'זה רץ לכרמו זה רץ לשדהו, ומחמת כן 'ואני מה תהא עלי, אבל אלו המקדישים גם את ימי המעשה לתורה, שמא אין עליהם החיוב להקדיש גם זה היום לתורה?

אמנם לך נא ראה מה שכתב הש"ה הקדוש (שבת פרק ג' מצוה) שלא זו הדרך שיבור לו האדם, והא לך לשוננו: 'ואף על גב דאיתא בירושלמי וכן הביא דברי הירושלמי (שבת פרק טו הלכה ג) רבי חגי בר שמואל בר נחמן אמר, לא נתנו שבתות וימים טובים אלא לאכילה ושתייה כו', ורבי ברכיה בשם רבי חייה בר אבא אמר, לא נתנו שבתות וימים טובים אלא לעסוק בדברי תורה. ובתנאומא מפרשי, ולא פליגי, מה דאמר רבי ברכיה לתלמוד תורה, אלו הפועלים שהן עוסקין במלאכה כל ימות השבוע ובשבת הן מתאספין לעסוק בדברי תורה. ומה שאמר רבי חגי לתענוג, אלו תלמידי חכמים שהם יענים בתורה כל ימי השבוע ובשבת הן מתענגים עד כאן, וחס וחלילה, אין הפירוש שיבור כל היום בתענוג רק ימשכו בתענוג יותר משאר הימים, אבל חלילה לפרוש מן התורה וכולי עלמא מודים בשבת נתנה תורה (שבת פ"ג) ואדרבה חייב אדם לראות בכל שבת ושבת לחדש חידושי התורה כמו שכתוב בזהר (חלק ג דף קע"ג) שבמוצאי שבת בחזרת נשמה יתירה למקומה שואל אותה הקב"ה מה חידוש היה מחדש בתורה, עכ"ל.

הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל התבטא פעם שתמיד התפלא על כך שישנם הרבה מכני הישיבות הממיתים עצמם באהלה של תורה, ורק מעטים מהם זוכים להתעלות ולהימנות ברבות הימים עם גדולי התורה ורק אחר שקבע ישיבתו בעיר'ק ירושלים. נפתר לו התעלומה, כי אז התבונן בריבוי ההפקקות שהיו נהוגות בהיכלי הישיבות, והסיק שהם העומדים בעוכריהם של התלמידים ומנועים בעדם לצמוח ולהתעלות, שהרי בכל יום יש לכל הפחות שני הפסקות אחת בבוקר ואחת בערב לאחר מכן יש בכל שבוע עוד הפסקה אריכתא בסוף השבוע בימי שישי ושבת ועל הכל עולה ההפקקות הארוכים בכל מחצית השנה בחודשי ניסן ותשרי, כל אלו ההפקקות גורמים שגם אחר שכבר זכה האדם להתחמם מאורה יפיג התלהטותו בשעה שמסיה דעתו ונותן לעצמו רווח...

ואפשר שענין זה נרמז במאמר הנביא דימיה (איכה א ד) 'דרכי ציון אבלות מבלי באי מועד', כי תיבת 'אבלות' רומז למצב של עמידה ללא התעלות בתורה ובעבודת ה', שכן האבלות היא על מת והמת הוא בבחינת 'עומד', כיון שאין בידו להוסיף בקיום התורה והמצוות ובפסוק זה נרמז, כי הסיבה לכך שהאדם הוא בגדר עומד, ואינו מתעלה בתורה ובעבודה זהו מפני שאינו מנצל כראוי את ימי המועד, היינו שבתות וימים טובים שניתנו לישראל כדי שיעסקו בתורה. אבל זה המנצל גם שבתותיו לתורה אכן יזכה להתעלות במעלות התורה והיראה.

כי אתם עברים את הירדן לכאן לרשת את הארץ אשר ה' אלקיכם נתן לכם וירשתם אתה וישבתם בה: יא. לא

...
ידועים הם דברי הטור (אורח חיים סימן רצ) בשם המדרש וז"ל: 'אמרה תורה לפני הקב"ה: רבש"ע כשיכנסו ישראל לארץ זה רץ לכרמו זה רץ לשדהו ואני מה תהא עלי? אמר לה: יש לי זוג שאני מזווג לך ושבת שמו שהם בטלים ממלאכתם ויכולין לעסוק בך'. ומסיים שם הטור: 'על כן צריך שיקבעו [בשבת] מדרש להדיע לעם את חוקי האלקים ואת תורותיו, ואסור לקבוע סעודה בזמן בית המדרש עכ"ל'.

וראה עוד במדרש (תנחומא פרשת ויקהל): 'אמר הקב"ה למשה: לך רד ועשה לי קהילות גדולות על דבר שבת כדי שילמדו כל הדורות הבאים אחריו להקהיל קהילות בכל שבת ולכנסו בבתי כנסיות ובתי מדרשות ללמוד בהן תורה ברבים'.

מדבריהם אתה למד שחובת השביתה ביום השבת מלבד מה שנועדה כדי להעיד על אמונתנו בבוראנו ששבת בשבת בראשית נועדה גם כן כדי לקשר את בני ישראל אל התורה ואל נותנה, שכן כל ימי השבוע טרודים רוב בני אדם על המחיה ועל הכלכלה וכמעט שאין להם פנאי להגות בתורה, ולכן רצה הקב"ה שיהיה להם לישראל יום אחד בשבוע שבו יתפנו מטרודותיהם, ויהיה דעתם ולבם פנויה לעסוק בתורה ויבינו מתוך לימודם מהו חובתם בעולמם.

ענין זה רמזו במקרא שלפנינו, דהנה איתא בכתבי הארז"ל בכמה מקומות (ראה 'שער הכוונות', ברכת ברוך אתה ה') שתובת 'אתה' רומז לתורה, כי האותיות א' ת' רומזים על הכ"ב אותיות המתחילות בא' ומסתיימות בת', ואות ה' מורה על ה' אותיות מנצפ"ך, ומכל אלו האותיות מורכבים התיבות והמקראות שבתורה.

על פי הקדמה זו יש לומר שזה הדבר רמזו במקרא שלפנינו, 'כי אתם עברים את הירדן לבוא לרשת את הארץ וגו' דעו לכם שירשתם - זכותכם לרשת את הארץ היא 'אתה' - התורה המכונה 'אתה', והיינו שתהגו בתורה, כי בכך תזכו להירבק בהש"ת ולהיות לו לעם סגולה ומתי עליכם החיוב להגות בתורה? 'וישבתם בה' - כשתקדשו את השבתות בהיותכם בתוכה. כי אז הנכם פנויים מכל עסקי החולין שלכם.

עוד רמז מצאתי לענין זה במקרא שכתוב (תהלים לג, יג) 'כי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי, שאיש יהודי אומר לפני בורא, כי גם אם מחמת רוב טרדותי בעיני עולם הזה התרחקתי מאוד מעבוד אותך כדבעי ולגור אנכי עמך' - הריני עמך כזה, בכל זאת 'תושב' - בבוא יום השבת [תשב' אותיות 'שבת'] הנני זוכה להתקרב אליך ולעבוד אותך 'ככל אבותי' שבזרות עבר, כי אז ביכולתי להקדיש הרבה זמן לעסק התורה ולהתקרב על ידה אליך אלקים.

ומכאן תוכחת מגולה לבעלי בתים הטרודים על המחיה ועל הכלכלה בכל ששת ימי המעשה, ואין להם זמן ללמוד כראוי, ומסתפקים רק בקביעות עיתים לתורה ולפעמים גם אין אינם מספיקים. הנה בהגיע יום מנוחה ושמחה הנה גיה יום שבת קודש, אל יבטלו את זמנם בדברים בטלים ובקריאת כתי עת ובשאר עניני סרק, אלא יקיימו בעצמם את

טיב המערכת

בנים אתם לד'

לפני הרבה שנים היה מלך אחד ולו בן יחיד, וכדי לחנכו שלחו ללמוד דווקא במוסד הלימודים הרגיל, שבו לומדים כל בני גילו, ואפילו פשוטי העם אבל בשעות ההפסקות - כשחבריו היו משחקים את משחקיהם וסבלים את זמנם או אז העמיד המלך לבנו מורים פרטיים שלימדו אותו דברים נוספים ששאר בני גילו לא נצרכו ללמוד, וכך היו כל עתותיו מלאים ומנוצלים בלא שיהיה לו פנאי למשחקי ילדים, וכל שכן שלא היה לו פנאי להתבטלות, יום אחד פנה הילד לאביו המלך בטענה - מדוע איני יכול לשחק עם חברי? את משחקיהם ולטייל עמם אחרי הלימודים? ענה לו אביו: שתי תשובות בדבר: הראשונה, עליך ללמוד חכמות ואומנות שחבריי אינם צריכים וגם בעתיד לא יצטרכו לדעת ולהכיר, ולכן עליך לנצל את זמנך ללימודים כדי שבבוא היום תוכל להנהיג את המדינה בחכמה. וסיבה נוספת: אין זה מתאים וראוי שכן מלך יתרועע עם פשוטי העם גם אם כרוגו הם חבריך, עליך לזכור תמיד כי אתה חשוב יותר מהם!

התורה אוסרת 'בנים אתם לד' אלוקים, וכך תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם, וכך אומר התנא באבות: 'חביבים ישראל שנקראו בנים למקום חיבה יתרה נדעת להם שנקראו בנים למקום, כלומר לפני שהתורה אוסרת עלינו איסורים היא גם מסבירה לנו מהו הסיבה: 'בנם אתם לד' אלוקים, אתם לא יכולים להתנהג כמו הגויים, כי אתם אינכם כמותם אתם הרבה יותר חשובים אתם בנים של הקב"ה'.

חז"ל טבעו מטבע לשון 'ירדה תורה לסוף דעתו של אדם, וכאן אפשר לראות את זה, אמנם חודשים מאותו הרבה יותר מכל האומות אבל יחד עם זה גם מחשיבים אותו יותר מכל העמים ואומרים בשם הרה"ק ר שלמה מקרליץ זע"א שההטא הגדול ביותר הוא מה שהאדם שוכח שהוא בן מלך, ולכן אם נזכר תמיד שאנחנו בניו של הקב"ה אז יקל לנו גם לשמור את כל התרי"ג מצוות, כי אנחנו לא כמו כל העמים אנחנו בנים לד' אלוקינו!

(לפי טיב התורה-ראיה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 100024-0534

י"ד תמוז ה'תשע"ה | יעקב רבינוביץ | ערך: ש. גולדשטיין

חודש אלול

קרב ראש חודש

א. נהגו בערב ראש חודש אלול להתענות וכן לומר סדר יום כיפור קטן גם במקום שאין נוהגין לומר כן בשאר חודשים כדי שייכני לבם לתשובה (מט"א סי' תקפ"א ס"ג). ומי שהוא ירא ה' ובמצותיו חפץ מאד, יזהר ליתן צדקה ביום זה (מל"ה פ"א ס"א).
 ב. וכתבו הספרים דאף מי שאינו מתענה בערב ראש חודש, מכל מקום יראה לעשות תשובה ביום זה, לתקן כל אשר עוות במשך החודש, מאחר שהוא יום אחרון של החודש, והרי זה כדמיון ערב ראש השנה שהוא יום האחרון מכל השנה, ואז בודאי יהיה לו יום החודש זמן כפרה לכל תולדותיו (מ"ב סי' ת"ז סק"ד).

אגרת שלומים

ג. נוהגין כשכותב אדם לחברו אגרת שלומים מן ראש חודש אלול עד יום הכיפורים רומז לו בתחילתו או בסופו שהוא מעתיד עליו שיוכה בימי הדין הבאים לטובה להיות נכתב ונחתם בספר חיים טובים (מט"א שם ס"ט).

חודש אלול

ד. מראש חודש אלול ואילך הם ימי הרחמים והסליחות וימי רצון, ויש לכל אדם לעורר ליבו בתשובה ולעשות לכפר את אשר חטא על הנפש מיום היותו, ולמנוח יזכה בהשפטי כשבת המלך על כסא דין ביום הרת עולם (מט"א שם ס"א).
 ה. ומסתברא, מאחר שהוא החודש האחרון מהשנה, לעשות בו תשובה על מה שפגם בכל השנה, ולא יכנס בראש השנה שהוא יום הדין, מתועב ממעשיו הרעים אלא יתקן בחודש זה מה שעבר (שלה"ה סוכת ראש השנה פרק ג' מ"ג אות א').
 ו. ומה שנהגו מר"ת שאז עלה משה ברו סיני לקבל לוחות אחרונות, והעבירו שופר במחנה משה עלה לה, שלא יטעו עוד אחר ע"ג, והוי עת רצון, ואיכא אסמכתא מקרא אני לדודי ודודי לי ר"ת אלול, וס"ת עולה מ' כנגד ארבעים יום מר"ה אלול עד יו"כ, כי באלו ארבעים יום התשובה מקובלת להיות לבו קרוב אל דודו בתשובה ואז דודו קרוב לו לקבל תשובתו מאהבה, ועוד סמך מקרא ומל' ד' אלקין את לבבך ואת לבב דודך ר"ת אלול (מ"ב ריש הסימן).

ז. ודורשי רשומות אמרו: 'ומל' ה' אלוקך א'ת לבבך ואת לבב ר"ת אלול, שהחודש הזה הוא מסוגל לתשובה, ואיתא בכתבי האריז"ל 'ואשר לא צדה והאלוקים אנה לידו ושמתו לך' ר"ת אלול, כי החודש הזה הוא עת רצון לכפר על החטאים שעשה במשך השנה שבחודש הזה הוא קרוב לקודאיו, וכל עוד שהוא נרמז בר"ת 'אני לדודי ודודי לי', ובספר אליה רבה בשם ספר אמרכל כתב שהוא נרמז במגילה בפסוק 'איש לדעהו ומהנות לאביבנים' רמז על מתנות נעיים באלול (אף למטה שם סק"א).
 ח. ושלושה פסוקים הללו הם רומזים על מה שאמרו: 'תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה', ומל' ד' אלוקך וגו' הוא רמז לתשובה, ואני לדודי רמז להפילה שהוא רינת דודים ואיש לדעהו וגו' רומז על צדקה, והכוונה בזה כי יש להקדים אותם ה' דברים בימי אלול, ואח"כ בא ראש השנה שאז תוקעין בשופר שהוא ר"ת ש"טן ואין פ"נע ר"ע וכמ"ש הט"ז (סי' תקפ"ה סק"ז) שהשטן בעצמו הוא מלמד זכות על ישראל ע"ש הכתוב 'צדק ומשפט מוכן כסאך חסד ואמת יקדמו פניך', כי אמת הוא תפילה כמ"ש 'קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת', וחסד הוא צדקה, 'צדק ומשפט מוכן כסאך' ר"ת צום, וכל זה בא לרמז שיש להקדים פני עליון בדברים אלו טרם בוא יום הגדול והנורא (אף למטה שם סק"א).

ט. גם מה שנאמר בספר תהילים (כ"ז י"ג) 'לולא האמנתי לראות בטוב השם' לולא אותיות אלול, שמאלול ואילך חרדתי נגד השם (בענין עולת דברים ל' ו').

י. והנביא אומר (עמוס ג' ח') 'אריה שאג מי לא יירא' אריה - ר"ת אלול ראש השנה ליום הכיפורים הושענא רבא, כי מי לא יירא באלו הזמנים שהם מיוחדים לתשובה, לכן הירא את דבר ה' בכל החודש הזה ישב קודם סעודתו וקודם שיננו וישתומם על עצמו וישפשש במעשיו ויתוודה עליהם, ושם ורפא לו (א"ר שם סק"א בשם משה ס"ה תשל"ח).

יא. בראש חודש עצמו אין אומרים סליחות ותחנונים, וכן נוהגים לומר תהלים כל אלול עם תחנונים, יה"ר אין להתחיל בר"ח (מ"ב סק"א).

טיב הבנין

היות ש'בנים אתם לה' אלקיכם' לכן 'לא תתגודדו'

לעולמי עד ולנצח נצחים.

גם אם אין אנו מבינים יש לנו לסמוך

על אבינו שבשמים שעושה הכל רק לטובתנו

אמנם לכאורה עדיין אינו מובן, אין הכי נמי, לגבי המת בעצמו אין זה צער ואבירה, רק שמחה ועונג. אך הרי סוף סוף כשמת אדם מישראל, ובפרט אם הוא אדם צעיר, הרי המציאות הוא שנגרם מזה צער גדול ונורא לקרוביו אהביו וידידיו, על זה שנאבד מאיתם קרובם וידידו, ואי אפשר להם לחלוק עם המציאות המרה, ואם כן איך יוכלו לעצור בעד עצמם שלא להתגודד על הצער הגדול שנגרם להם במיתתו.

ולכן אנו צריכים להגיע גם לפירוש האבן עזרא, שמבאר בדרך אחר למה נסמך ענין בנים אתם לה' אלקיכם להאיסור של לא תתגודדו, כדי להודיענו שאנו בנים לשם, והוא אהב אותנו יותר מאהבת האב לבנו, ולכן אסור לנו להתגודד על שום דבר שיעשה השי"ת, מאחר שכל מה שהקב"ה עושה הוא הכל רק לטובתנו.

והגם שלפעמים אנו לא זוכים להבין מה הטובה בזה, ואדרבה, בעינינו זה נראה כצער גדול. איך יש לנו לזכור שהשי"ת הוא אבינו, ואנו בניו, וכשם שלפעמים לא יבינו הבנים הקטנים מעשה אביהם, ומכל מקום הם סומכים ובטחים עליו, כן גם יש לנו לעשות, לסמוך על אבינו שבשמים ולהאמין שהוא עושה הכל רק לטובתנו.

הבושה של החינוך כשמתגדל ומבין

הטובה הגדולה שהתכווין אביו להיטיב עמו

ובאמת הוא פסוק מפורש בפרשת עקב (ת ה) וידעת עם לבבך כי כאשר יסור איש את בנו ה' אלקיך מייסרו. והיינו שיש לנו להבין ולהשיג, שהיסורים שהשי"ת מביא עליו הם כדוגמת היסורים שהאב מייסר את בנו, שבדאי הוא מתכוון בזה רק לטובתו.

ואפשר לבאר את הענין יותר על פי משל, למה הדבר דומה לילד קטן המשחק עם סכין, ואביו בא וחוטפו ממנו, דבשעת מעשה אין הבן מבין למה אביו מתאכזר עליו כל כך, לחטוף ממנו משחק כל כך יפה. אך אחר כך כשנעשה גדול, והוא מבין כבר טוב טוב למה חטף אביו את הסכין ממנו, ואיך שזה היה לטובתו ממש ולהצלחת חייו, הוא ממש מתמלא בבושה וכלימה על זה שהיה לו בשעת מעשה טענות ומענות על אביו שבסך הכל רצה להציל את חייו.

והנמשל פשוט, השי"ת הוא אבינו שבשמים, וכל מה שהוא עושה הוא רק לטובתנו, רק כאן בעולם הזה אנו נדמים לילדים קטנים שאינם מסוגלים להבין הטובה שבדבר, מגדל ההסתרה שאנו שרויים בה, ובפרט בזמן הגלות, אך לעתיד לבוא כשיוסר המסך המבדיל ונזכה לראות הכל בגלוי גדול, נזכה לראות בעינינו את הטובה הגדולה שעשה לנו ה' בכל דבר ודבר.

וזהו מה שאמרו בגמרא (פסחים ג.) לא כעולם הזה העולם הבא העולם הזה, על בשורות טובות אומר ברוך הטוב והמטיב, ועל בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת. אבל לעולם הבא, כולו הטוב והמטיב. כי בעולם הבא כשנזכה לראות בעינינו הטובה שבכל דבר, נוכל לברך תמיד הטוב והמטיב, אפילו על דברים שבעולם הזה הם היו נקראים בשורות רעות.

יעזור השי"ת שמעתה והלאה כבר יהיה לכל ישראל רק טוב הנגלה והנראה, חסדים נגלים ונראים, שעל זה בודאי יכולים כולם להודות להשי"ת בלב שלם ושמת ונזכה תמיד להתבשר רק בשורות טובות ישועות ונחמות, ובקרוב ממש נזכה להתבשר בבשורת הגאולה על ידי אליהו הנביא זכור לטוב, במהרה בימינו אמן.

בפרשתו כתיב (יד, א-ב) בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת. כי עם קדוש אתה לה' אלהיך ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה.

ויש להבין מה השייכות בין זה לזה, למה דוקא בשביל שאנו בנים לה' אלקינו ועם קדוש לה' אלקינו, לכן אסור לנו להתגודד ולהשים קרחה על המת. ופירוש, שדבר זה להתגודד ולשרוט בבשר על המת, הוא דבר שהאמוריים עושים, ולכן הזהירה התורה לכלל ישראל שהם לא יעשו כך, שלפי שהם בניו של מקום והם ראויין להיות נאים ולא גודדים ומקורחים.

אדם מישראל שמת אין זה אבדה עבורו,

שהרי יזכה עתה לעולם הבא שהוא העיקר

והרמב"ן ורבינו בחיי מבארים בענין אחר, דהנה הטעם שהיה מנהג האמוריים כך, לגדוד את בשרם על המת, מפני שהם היו עושים את העולם הזה עיקר, וממילא כאשר ימות להם מת ונאבד מביניהם, זה נחשב בעיניהם שהוא נאבד אבדה עולמית, ולכן הם מצטערים הרבה על זה.

וכנגד זה אמר הכתוב בנים אתם לה' אלקיכם, כלומר, אתם אינכם כמו האמוריים, שהרי אתם בנים למקום, ודרך האב להוריש לבנו מנה יפה שיש לו, ודעו לכם שהעוה"ב שבראוי הוא מעוות לכם, ועל כן אי אתם רשאים להתגודד על המת ולא למרט שער הראש, אפילו על מי שמת בנערותו, כי הגם שעל ידי המיתה נאבד גופו מן העולם הזה, אך הרי אתם בטוחים שתירשו חי העולם הבא שהוא העיקר.

וזהו שאמר, כי עם קדוש אתה לה' אלקיך, ולפי שאתם העם הדבקים בהקב"ה, אתם מעוותים למעלה הזאת של העולם הבא, ולכן אין ראוי לכם לעשות מה שהם עושים, ולכן אסרו חז"ל (מ"ק כ"ז): להתאבל על נפש המת יותר מדאי.

המת שרדי בשמחה על זה שהוא זוכה

לחזור להיות סמוך וקרוב לאביו שבשמים

ועל דרך זה מבאר גם האור החיים הקדוש, דלכן נסמך מאמר 'בנים אתם לה' אלקיכם', לאיסור ההתגודדות על המת כדי לרמז, שהיות ואנו בנים לה' אלקינו ויש לנו חלק בעולם הבא, לכן אצלינו מיתת איש אינו אבדה וצער למת, רק שמחה ועונג, ולכן אסור לנו להתגודד ולשים קרחה על המת.

והאור החיים מביא משל על זה, למה הדבר דומה, לאדם ששלח בנו לעיר אחרת שיעסוק שם במסחר, וכעבור כמה שנים שלח לו האב לומר, שכבר יחזור אליו. דבראי אין זה נקרא אבדה לבן, מה שהוא צריך לעזוב את העיר שהיה בה בשנים האחרונות ועסק שם במסחר. ואדרבה, הוא שמח שמחה גדולה, על זה שהוא זוכה לחזור ולשהות סמוך לאביו.

והנמשל פשוט, הנשמה בטרם בואה לעולם היתה קרובה להקב"ה בעולם הנשמות, והיתה מתענגת שם תענוגים עליונים ורוחניים. אמנם הקב"ה שולח את הנשמה לעסוק במסחר בעולם הזה, לקנות לעצמה זכויות ומעשים טובים, כדי שתוכל לרכוש לעצמה שכר גדול בעולם הבא. וכעבור כמה וכמה שנים, שולח האב אחר בנו שיחזור אליו לעולם העליון. ולכן בודאי אין זה אבדה לבן, מה שהוא צריך לעזוב את העולם הזה, אדרבה זה שמחה גדולה עבורו, מה שהוא זוכה לחזור להיות סמוך אצל אביו שבשמים שהוא מקור החיים.

ולכן אין לנו להתגודד ולשים קרחה על המת. מה שאין כן הגויים שאינם נקראים בנים לה', הם צריכים באמת לבכות ולהתגודד ביום מיתתם, כי הם מתים מיתה עולמית, מאחר שאינם זוכים לחזור ולחיות בעולם הבא, רק הם נאבדים

בספרה"ק בני יששכר (מאמרי חדש אלול מאמר א אות ה) כתב לבאר ענין עת הרצון הגדול 'דעו דרעוין' שבחודש אלול, שנפתחת בו דלת מיוחדת ושער מיוחד להתקרב אל המלך ב"ה להתחבר ולהתדבק בו. ולכל איש ואיש ממש, יהיה מי שיהיה, אפילו 'דלים ורשים' רח"ל,

שאין בידם ולא כלום נפתח להם 'דלת' הקודש. - ומי פתי כראותו הדלת פתחה לרווחה להכניסו פנימה, לא ירוץ בתשווקה ובשמחה אל הטרקלין המפואר פנימה!

הוליק של ה"בני יששכר" שם: **באלול** אנו

אומרים בתפלתנו בסליחות, 'לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך, כדלים וכרשים דפקנו דלתך'. דהנה חדשים הקודמים תמוז אב נקראים דלים ורשים [עד כי ירחמם השם יתברך במרה]. כיצד, דהנה מבואר בכתבי האריז"ל שם 'אדנ"י במילואו, ישנו י"ב אנתון כזה: אלף דל"ת נ"ן י"ד (תיקו"ז נט). הנה בכל חדש מן י"ב חדשי השנה מאיר אות אחד. דהיינו, לניסן - א, ולאייר - ל, ולסיון - ה, ולחמוז - ז, ולאב - ל, וכן אינך."

"על כל פנים הנה אלו ה' חדשים תמוז ואב בהם אתון דל'. [וזה כוונתנו בברכת אמת ויציב בימים הללו, באומרינו 'עוֹד דל'ים - אשר במרה השם יתברך יעזור את הדלים הללו לזמדה יבצענו] (ישעיה לת יב)!"

"והנה בהגיע חדש אלול, הנה תצטרף ה' אל ה'דל ומתוהו דלת' פתוחה לבנים. - על כן הוא ימי רצון גם בימי דלותינו וכו'."

"והנה עוד זאת, תמוז ואב נקראים [לעת כזאת] דל'ים, דהנה בספר יצירה (פ"ה) חוש ראה לתמוז, חוש שמיעה לאב כו'. - הנה ראה ש'מיעה המתייחסים לתמוז ואב ראשי תיבותיה אתון דל', על כן נקראים אלו ה' חדשים (קצת בעוה"ר) דל'ים וכו'."

"גם בבחינת השבטים לפי סדר הדגלים, דגל ראובן לתמוז, שמעון לאב, ומבואר בתורה בהם גם כן חושי ראה שמיעה, 'כי ראה ה' בעיני' 'כי שמע ה' וכו' (בראשית כט, לב-לג). והנה ראשי תיבות 'ראובן שמעון הוא גם כן דל'ים וכו'."

"וזהו שאנחנו אומרים בסליחות באלול: 'לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך, כדלים וכרשים וכו'. היינו אין אנו סומכים גם בחדש אלול על החסד שלנו אשר גורמים להתוהו דלת' מן דל', וגם כן אין אנו סומכים על המעשים שלנו שיתוהו 'שער' מן דל' 'עייש במתק דברי קדשו בזה]. - רק כדל'ים וכרשים דפקנו דלתך, הבן הדבר היטב" ע"כ לשון קדשו כקלורין לעינים.

- > + < -

הנה בלשון קדשו של ה"בני יששכר" כאן כתב ב' פעמים על אלו הסליחות שהם נאמרים 'באלול', כמו שפתח מאמר קדשו: 'באלול אנו אומרים בתפלתנו בסליחות'. וכן נכפל לשונו בהמשך: 'וזהו שאנחנו אומרים בסליחות באלול'. - ובפשיטות מפרשים כוונתו על ימי הסליחות שבימים אחרונים של חודש אלול, שמתחילים את הסליחות ימים ספורים לפני ראש השנה, שהם עדיין בחודש אלול.

ברם ניתן לפרש לשון קדשו כפשוטו, דקאי על כל 'חודש אלול' כולו ולא רק על ארבעת הימים האחרונים של החודש.

ויבואר על פי טיב המעשה שמצאתי בעוה"ר דבר פלא בספרה"ק 'לחם עונ' (דף שני"א) שם מסופר שבעיר 'דינוב' שבפולין של מעלה מקום כהונתו של הרה"ק רבי צבי אלימלך שפירא זצוק"ל, בעל ה"בני יששכר" ז"ע, ובאותו המחוז של כפרים ועיירות הסמוכים לה, היו נוהגים לומר סליחות החל מראש חודש אלול! - הגם שבשולחן ערוך אורח חיים (ס' תקפ"א ס"א) נראה דעת הרמ"א דלא כהמחבר בזה.

וזה לשון מרן המחבר שם: "והגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מראש חדש אלול ואילך עד יום הכפורים". ואילו הרמ"א הגיה: "ומנה בני אשכנז אינו כן, אלא מראש חדש ואילך מתחילין לתקוע אחר התפלה שחרית כו', ועומדים באשמורת לומר סליחות ביום א' שלפני ראש השנה" עכ"ל.

אמנם חידוש נאה הנהיג מרן הבני יששכר בדינוב וגלילותיה, לנהוג בענין זה כפסקו של המחבר, ולהתחיל לומר הסליחות תיכף מראש חודש אלול. והיו אומרים כסדר הסליחות של בני אשכנז המסודרים בשבוע שלפני ראש השנה וכשסיימו היו חוזרים עוד פעם מתחילה.

ובזה מבואר כוונת לשון הבני יששכר כאן בידדך: "באלול אנו אומרים בתפלתנו בסליחות... וזהו שאנחנו אומרים בסליחות באלול". - כי אכן אנחנו בדינוב נוהגים כן, שאנו אומרים סליחות 'באלול' - היינו כל חודש אלול כולו. וכמו שפירש בזה יפה בטוב טעם שתיכף מראש

חודש אלול הרי כבר נכנסה אות ד' ונוספה על דל', ונפתחה הדלת המיוחדת לכל ישראל הרוצים בתשובה.

וכן תיכף בראש חודש אלול נכנסה אות ע' ונוספה על דל' ונפתח לנו השער המיוחד לנו לחודש זה כמו שביאר שם ותיכף מתחילת החודש מתקיים בנו בעוה"ר הפותח שער לדופקי בתשובה!

וממילא מובן היטב טעם מנהג אמירת הסליחות בכל החודש כולו, מאחר שלא רק ימי הסליחות שבשלהי

חודש אלול הינם ימי רצון מיוחדים לביקור המומים בהכנה דרבה לקראת יום הדין הגדול בראש השנה הבא עלינו לטובה. - אלא אף בכל החודש כולו דפקנו דלתך דל'ים וכרשים כאשר הדלת והשער פתוחים לרווחה, לכל דורש ומבקש לבוא ברנה בשערי ארמון.

[וכבר נודע מאמר העולם בהך לישנא דדהבא של הרמ"א: "ומנהג בני אשכנז אינו כן, שאין לשון זה מצוי כל כך ברמ"א רק פוסק בלשון חיובי כיצד כן מנהג בני אשכנז. - אלא שמתאונן על כך הרמ"א ומצטער, שחבל יששכר אחרינו, רבי דוד מדינוב זצוק"ל בעל ברם בני הבני יששכר אחרינו, רה"ק רבי דוד מדינוב זצוק"ל בעל הצמח דוד, ורה"ק רבי אלעזר מלאנצנהוט זצוק"ל לא נהגו כן בבתי כנסיות שבעיר וגלילותיה.

ואף על פי כן הו צדיקי בית דינוב לדורותיהם מקפידים שיישאר לכל הפחות מנין אחד בעיר, של יחידי סגולה אנשי מעלה יראים ושלמים שהחזיקו בעוה"ר במנהג הקדום של הבני יששכר והשיכומו לסליחות תיכף מראש חודש אלול.

ואכן מנין נעלה ומיוחד זה התקיים בעיר דינוב בכל השנים עד שפרצה מלחמת העולם השנייה, ולדאבון לב הביאה את הקץ על קהילות דינוב וגלילותיה, כמו בשאר ערי פולין של מעלה, שהיו לחרפה ולמשיסה רח"ל.

ונודע מאמר הצדיקים שיש לשום אל לב שהרמ"א זצוק"ל אינו חולק כי אם על המנהג לומר 'סליחות' מראש חודש אלול, [לפי שזה שייך לימי הביקור]. אבל על מה שפסק המחבר 'לקום באשמורת' מראש חודש אלול, על זה אינו חולק... - ואכן ישראל קדושים בהרבה קהילות נוהגים לקום באשמורת בכל החודש כולו להגות בתורה ועבודת ה'.

ומרגלא בפומא קדישא של כ"ק מרן אדמ"ר בעל השפע חיים מצאנו - קלויזנבורג זצוק"ל להסביר הטעם שלמנהג בני אשכנז לא נהגו לומר הסליחות במשך כל החודש כולו, מחמת שהחשיבו ליותר מעלה לנצל אותו זמן מופלא ומסוגל של אשמורת הבוקר ללימוד התורה! ורק ימים אחדים קודם ראש השנה אמרו הסליחות. - אבל העיקר עצמו שהוא להשכים באשמורת הבוקר בודאי נהוג כל החודש, להעיק השחר בעסק בתורה הקדושה בדחילו ורחימו. - שזו היא ההכנה הטובה והראויה, בבחינת 'בחכמה פתח שערים, שבזכות חכמת התורה נפתחים שערי שמים לתפילתנו.

- > + < -

סיפר לי הרה"ח הרב שניאור אייזנבך, [נבאי בית הכנסת 'זומינישע שוהל'] שבילדותו היה לו מלמד מיוחד בחידה, איש מורם מעם ה"ה מזה"ר משה ווארשווער זצ"ל, הוא היה מפורסם בצדקותו ובתמימות לבבו, ובעיקר ביראתו הקודמת לחכמתו, והיה מקובל בין אנשי ירושלים כצדיק ובעל דרגה. - כידוע שבאותו דור היו כמה וכמה מן המלמדים אנשי מעלה מצדיקי הדור, וכבר הובאו במדור זה 'טיב המעשיות' מכמה מצדיקי ירושלים של מעלה, שיראתם היתה קודמת לחכמתם וגאונותם בכל מלמדי התורה.

שנה אחת בראש חודש אלול, גילה הרבי לאוזן תלמידיו כמתיק סוד מכבשונו של עולם, שגזירה רעה וקשה מרחפת ל"ע על כלל ישראל, ויש להרבות ולהפציר מאוד בתחינות ובתפילות כדי להסיר ולבטל את רוע הגזירה.

מני אז מדי יום ביומו בימי הרצון היה אומר הרבי ביחד עם הילדים פרקי תהילים בהתרגשות מאוד, והיה בוכה בתפילותיו בדמעות שליש. - כך הקפיד על תפילה נוראה זו עם תינוקות של בית רבן בכל ימי הרצון, שמראש חודש אלול ועד יום הכיפורים.

כאשר ידוע עוצם סוגלת תפילתם הזכה והתמימה של 'תינוקות של בית רבן', שבזכות הבל פיהם העולם קיים כדקיימא לן בפרק כל כתבי (שבת קיט): ונפסק להלכה ברמב"ם הלכות תלמוד תורה (פ"ב שלהי ה"א) וכד"א (תהילים ת ג) 'מפי עוללים וינקים יסדת עז, למען צורךך, להשיבת אויב ומתנקם!'

לאחר חג הסוכות, כשחזרו הילדים לחיידר | הפך בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

מלביש ערומים

יום שישי לקראת שבת קודש שמתו פעמיים למקווה לקבל עלי תוספת קדושה. אחרי המקווה רציתי להתלבש אבל החולצה נעלמה. התחלתי לחפש בכל מקום אפשרי, אבל מסתבר שכלל הנראה מישוהו התבלבל ולקח לי את החולצה. עכשיו שאין לי מה ללבוש החלטתי לפנות לאנשים לבקש להשאיל חולצה כדי שאוכל ללכת הביתה שזה מרחק עשר דקות הליכה. חיפשתי מישוהו בערך במידה שלי, אבל כל אחד על התירוץ שלו התחמק מלתת לי חולצה (אפילו משומשת). התפללתי לבורא עולם שיעזור לי למצוא חולצה כי אם לא אמצא איאלץ להתעטף במגבת העיקר לחזור הביתה בזמן לשבת והשעה כבר דחוקה...

רגע לפני ייאוש סופי, בקשתי מיהודי נוסף והוא הביא לי את חולצתו בשמחה, למרות שהיה כמה מידות מעלי שמחתי לקבל את החולצה, שלכל הדעות עדיפה מללכת עטוף במגבת. עתה היה לי רעיון חדש: את החולצה אלבש לגופי, ואילו עם המגבת אכסה את ראשי, ובכך ימנע ממני הבושות של הליכה עם חולצה מגוחכת הגדולה ממני בכמה מידות.

שאלתי את האדון הנחמד היכן הוא גר כדי שאוכל להשיב לו את החולצה לביתו ביום ראשון. האדון השיב לי תשובה מפתיעה: הוא נקט בכתובת מגורים של הבית שלי. הופתעתי שהוא יודע היכן אני גר ושאלתי שוב היכן הוא גר, ושוב השיב לי שהוא גר בבניין שלי. איך יכול להיות שיש שכן בבניין שלי שאני לא מכיר שאלתי אותו, ואז הסתבר שמכיוון שרוב הזמן אני בישיבה ורק אחת לכמה שבועות מגיע הביתה, לא ידעתי שהגיעו שנים חדשים לבניין, ועתה השכן החדש ניצב מולי ואף הציע לי טרמפ הביתה... שמחתי שמחה גדולה ורק אז הבנתי שכל אלו שלא רצו לתת לי את החולצה שלהם היה מכון מאתו יתברך כדי שאקבל טרמפ עד הבית מהשכן החדש, וגם חסך לי בושות להסתובב עם חולצה שלא במידותיי.

בעל המעשה: ע.ס.

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל 'י שנתה סטואלס' נפסק: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

היו כמובן מתוחים ומסוקרנים מאוד, ושאלו מיד את רבם הצדיק מה נעשה עם אותה גזירה בישא? ענה להם רבי משה ברוב שמחה וגילה: ברוך השם שהתקבלו צלותו ובעזרתו דכל בית ישראל קדם אבוהו די בשמיא ופעלנו בתפילותינו שהמירו בשמים את כל אותה הגזירה לשלג גדול ונורא!

התלמידים שכבר הכירו וידעו את צדקתו הגדולה של רבם שכל מילה ותיבה היוצאת מפיו נבנת במשקל זהב, ואין נופל ח"ו דבר אחד מדבריו ארצה, האמינו לכל דבריו בתום לב שמרו את הדבר בליבם והחלו לצפות ולייחל אל השלג הגדול והנורא החזוי לשנה זו, בתחזית ברורה ונהירה ולא בהשערת חזאים שונים ומשונים...

הם חיכו לו לשלג בכליון עינים, הרי אין כמו שמחת השלג בשביל ילדי ירושלים השמחים וחביבים...

והנה הגיע החורף, עברו להם ביעף חודשי חשוון וכסליו, עבר לו גם חודש טבת וכבר נכנס גם חודש שבט, ועדיין אין שום זכר לשלג, שום פתית של שלג לא נראה באופק... - אבל הרב הצדיק מרגיע את תלמידיו בבוח ובשלות השלג הגדול בוא יבוא!

ואכן בשלהי החורף של אותה שנה לפני חג הפורים הק' אתא תלגא! השלג הגדול הגיע וירד לו בעזו ותעצומות שלג שכמוהו לא ידעה ירושלים שנים רבות! הוא נערם בגובה אדיר של כמה מטרים, ועצר את כל מהלך החיים בעיר שחבורה לה יחדיו.

אחת מן התופעות והנוזקים שגרם אותו שלג במקומות רבים היה בעקירת הרבה אילנות משורשם. ותקופה ארוכה לאחר אותו שלג עוד נראו עצים רבים שוכבים ברחובות ירושלים אחר שנעקרו ונפלו חלים כאבן דומם. - ועל כך אמרו הצדיקים בירושלים, שאלו האילנות העקורים הפזורים בכל ירושלים סימן הם על התחלפות וביטול הגזירה, שהיו הם בנפילתם תמורת האנשים שהיו צריכים להיעקר מן העולם בעוונותיהם חלילה כד"א "כי האדם עץ השדה" (דברים כ ט). כאלו היו המלמדים בתלמודי תורה בדור שלפנינו בירושלים של מעלה משכמם ומעלה מלאים וגדושים בחרדת אלקים וקדושות, בעלי מדרגות נשגבות שהיו מעוררים את לב

תלמידיהם לתפילות נוראות בימים המקודשים ועלתה בידם: וללמדך כוחה המופלא של תפילות ישראל קדושים בחדש אלול! ובימים הנוראים הבאים עלינו לטובה, ובפרט תפילתם הזכה והחביבה של 'תנוקות של בית רבן' קדושים וטהורים, ה' עליהם יחיו, שיש בסגולת תפילות אלו להרקייע שחקים ולהפך הכל לטובה בשמחת השלג, ולהפיל עצים במקום אנשים... מעין שמצינו (רש"י ותוס' קידושין לא): 'שפך חמתו על עצים ואבנים!'

והלום מפורש הדבר כשמלה לפנינו במדרש תהלים (קאפיטל קב) בדרשת הפסוק (תהלים קב יח - טו) "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם תכתב זאת לדור אחרון ועם נבוא יהלל קה. - אמר רבי יצחק כלפי הדורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן מורה צדק, ולא בית המקדש שיכפר עליהם, אלא תפילה אחת נשתיירה להן שהם מתפללין בראש השנה וביום הכפורים, אל תבזה אותה מהם: שנאמר 'ולא בזה את תפלתם, ע"כ.

בעתים קשים שכאלה מבית ומחוץ רח"ל, ובדור קשה כזה של 'עקבתא דמשיחא' - המדרש הזה אינו אלא צווה בפנינו, ואומר דרשונו וחיו!

- < > -

הגאון הצדיק המפורסם רבי דוד בהר"ן [נטורי קרתא] בן הרב נחום - ה"ה הגה"ק רבי נחום משאדיק] זצוק"ל, (יומא דהלולא בהאי שבתא קדישא ז' מנחה אב) היה מגדולי צדיקי גאונים הדור, ומזקני נקיי הדעת של שכונת 'שערי חסד' המעטירה, שהייתה באותו הדור ספונה בצדיקים גדולים יריאים ושלמים, ורבניה קדושי עליון מלאכי מעלה, זכותם תגן עלינו. הוא נסתלק לבית עולמו ב"ז אב שחל באותה שנה כמו בשנה זו בשבת מברכים אלול, והלווייתו יצאה מבית הכנסת הק' שבשכונת 'בתי גייטין' הוותיקה, שעל יד 'מאה שערים'.

כאשר עלה להספידו מרן הראב"ד הגה"צ רבי זליג ראובן בענגיס זצוק"ל, אמר בתוך דבריו: בדורות קדומים כשהכריזו 'שבת מברכין אלול' היה כל יהודי רועד ומודעזעזע מיום הדין הקרב ובא, כד"א בפייט יום א' דסליחות: "זוהלים וזועדים מיום בואך, חלים כמכבירה מעברת משאף". וסיפר אז שזכור הוא מימי צעירותו, שבעת תפילת 'ברכת החודש' של ירח

אלול המקודש, היו בכיות נרגשות בכל רחבי בית המדרש ועזרת הנשים, ולפעמים אף היו צריכים להוריק מים על אנשים שהתעלפו מחמת פחד יום הדין.

וכקריאתו הנוקבת והחודרת כליות ולב של הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצוק"ל באיגרתו: "מלפנים בישראל כל איש אחזתו פלצות מקול הקודא אלול"!

אך כיום, זעק הראב"ד בהספדו, רידנו פלאים! והיהודי נשאר בשלוותו גם בחדש אלול, ואין רואים כל כך התעלפויות בבתי הכנסת... לפיכך לקח מאתנו הקב"ה את הצדיק הגדול אהובם של בית ישראל בעת הזו, כדי שיפול פחד התמות עלינו ונדעזעזע ונפחד כראוי מיום הדין!

ידוע בשער בת רבים מה שמסופר על הר"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זצוק"ל, שכשנגיש לפני התיבה בתפילת שחרית של ראש השנה, והתחיל בזעקת קדשו בנוסח 'קארלין' הלוהט ברשפי אש, משרק הוציא מפי קדשו תיבה: "המלך" - מיד נפל מתעלף תחתיו!

כששאלוהו לאחר התפילה על סיבת התעלפותו, נענה ואמר: כשזעקתי מנהמת לב את תיבת 'המלך' עלה בדעתי מאמר אחד מן האגדתא שבפרק הגיזקין (גיטין נו): "אי מלכא אנא, עד האידינא אמאי לא אתית לגבאי?" כלומר, אם 'מלך' אני, מדוע לא באת אלי עד הלום? והמדובר שם הוא כאשר הצליח רבי יוחנן בן זכאי לצאת בערמה משערי חומות ירושלים הנצורות, ובא לפני אספיינוס קיסר, עיין שם. - והרהרתי במחשבותי, שיתכן רומז לשון האש של הגמרא הקדושה 'אי מלכא אנא' גם למלך עליון ב"ה, שאף הוא שואל דורש ממני בהאי יומא דדינא רבא דראש השנה, 'אי מלכא אנא' מדוע נזכר אתה לבוא אלי רק בראש השנה כשצועקים ברתת 'המלך', ועד האידינא בכל ימות השנה 'אמאי לא אתית גבאי, להכיך את עצמך היטב לקראת בואך לפני המלך! - לפיכך מפחד השי"ת והדר גאווה נפלתי והתעלפתי.

ומעתה הלא קל וחומר בן בנו של קל וחומר הוא, אם הדברים אמורים כלפי הקוה"ט רבי אהרן הגדול - שבדודאי קיים בנפשו תמיד "שויתיה ה' לגנדי תמיד" (תהלים טז ה) בכל רגע ורגע בכל ימות השנה - ואף על פי כן גרמה לו זעקת 'המלך' שברא השנה להתמוטטות מפחד ה' ורום מלכותו! - מה נענה אנו אזובי הקיד, על שאלה נוקבת זו, אשר תוצג לפנינו ביום הדין: אי מלכא אנא עד האידינא אמאי לא אתית לגבאי?!

- < > -

ונסיים נא פרק נעלה זה של אלול, בדבריו של הגאון הצדיק מוה"ר שמואל אסאד זצוק"ל, בנו וממשיך דרכו של הגה"ק המהר"י אסאד זצוק"ל, בשם אביו הקדוש, שהיה דורש כמין חומר בראשי תיבות 'אלול', וכך היה אומר:

שני דרכים לפנינו בחדש נעלה ומרומם זה, שהוא נדרש בשתי פנים, באם זכה וקידש את האלול, בתשובה נכונה ועבודה ישרה ומקובלת בתחושת השמחה והרצון שבסיפוק הפנימי שבלב, הרי הוא נעשה 'אהוב למעלה ונחמד למטה'!

אך באם יבחר חלילה בדרך הפוכה, אזי יעשה אצלו חודש אלול, בראשי תיבות: 'אזי לו ואזי לנפש' רחמנא ליצלן עכתה"ק.

ובשו"ת 'אבני שיש' להגאון המפורסם רבי שאול ישועה אביטבול זצוק"ל, אב"ד ור"ם העיר צפרו יצ"ו, [וממקמי עולה של תורה בארץ מרוקו לפני כמאתיים שנה] מצאנו, שברוב חיבתו ואהבתו את רוממות חודש מופלא זה, היה דרכו לחתום בכל התשובות שהריץ לשואלים באלול בזה"ל: 'החותם בחדש אהוב למעלה ונחמד למטה וכו'' עכ"ל.

אלענשנען אלול!

להשיג בחנויות הספרים הסובחרות
03-619414

זה עיקר כוונת נבואת האדם בעולם הזה השפל והקטנם לחקור ולהשיג גדולתו ורוממותו וילכו ויבטלו יתב"ש ויתעלה יסוד וזכרם הנעלה עבר גיטין מרן ס"ט

מכארי ומפריש
דברי הרב והרשיש
בשפה ברורה
המביא הלובר בו
להבנה ברורה
ודצויה כטיב הכונה

הערות והקדוקים
קושיות ותירוצים
בדבריו הרב והרשיש

מראה מקומות
על דברי הרב והרשיש
וסקורות על הביאור

מטבע ברכה
קדיש
דרושי השחר
קריאת שמע
ברכת אבות
ברכת כהנים
ועבוד - נפילת אפים
סיום תפילת השחר
דרושי הלילה

ספר
שער
הכוונות
הרש"ש
עם פירוט טיב הכוונות

דרושי העמוד

מזקד הזמנות ספרים
של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגועיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ בהדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173